

ध्वजयष्टिञ्च सहसा शिश्रिये कम्पलावृतः । अपोवाह रणान्तूर्णं सारथीरथिनाम्बरं ।
हार्दिक्यशरसन्तप्तं निःश्वसन्तं पुनः पुनः । पराजिते ततः शूरे द्रूपदस्यात्मजे प्रभो ।
व्यद्रवत् पाण्डवीनेना बध्यमाना समन्ततः ।

१०७५

इति श्रीमहाभारते कर्णपर्वणि संकुलपुद्धे षड्विंशोऽध्यायः ॥ २६ ॥

॥ सञ्जय उवाच ॥ श्वेताश्वोऽथ महाराज व्यधमत्तावकं बलं । यथा वायुः समासाद्य तूलराशिं समन्ततः ।
प्रत्युद्युस्त्रिगर्त्तास्तं शिवयः कौरवैः सह । शाल्वाः संशप्तकाश्चैव नारायणबलञ्च यत् ।
सत्यसेनश्चन्द्रदेवो मित्रदेवः सुतञ्जयः । सौश्रुतिश्चित्रसेनश्च मित्रवर्मा च भारत ।
सुशर्मा वसुधर्मा च सुवर्मा चैव भारत । त्रिगर्त्तराजः समरे भ्रातृभिः परिवारितः ।
पुत्रैश्चैव महेष्वासैर्नानाशस्त्रविशारदैः । व्यसृजन्त शरव्रातान् किरन्तोऽर्जुनमाहवे ।
अभ्यवर्त्तन्त सहसा वार्य्याघा इव सागरं । ते तर्जुनं समासाद्य योधाः शतसहस्रशः ।
अगच्छन् विलयं सर्वं तार्क्ष्यं दृष्ट्वेव पन्नगाः । ते हन्यमानाः समरे नाजङ्गः पाण्डवं रणे ।
हन्यमाना महाराज शलभा इव पावकं । सत्यसेनस्त्रिभिर्वाणैर्विव्याध युधि पाण्डवं ।
मित्रदेवस्त्रिषष्ट्या तु चन्द्रसेनस्तु सप्तभिः । मित्रवर्मा त्रिसप्तत्या सौश्रुतिश्चापि सप्तभिः ।
शत्रुञ्जयस्तु विंशत्या सुशर्मा नवभिः शरैः । स विद्धो बज्रभिः संख्ये प्रतिविव्याध तान्नृपान् ।
सौश्रुतिं सप्तभिर्विद्धा सत्यसेनं त्रिभिः शरैः । शत्रुञ्जयश्च विंशत्या चन्द्रदेवं तथाऽष्टभिः ।
मित्रदेवं शतेनैव श्रुतसेनं त्रिभिः शरैः । नवभिर्मित्रवर्माणं सुशर्माणं तथाऽष्टभिः ।
शत्रुञ्जयश्च राजानं हत्वा तत्र शिलाशितैः । सौश्रुतेः सशिरस्त्राणं शिरः कायादपाहरत् ।
त्वरितश्चन्द्रदेवश्च शरैर्त्रिन्ये यमक्षयं । तथेतरान्महाराज यतमानान्महारथान् ।
पञ्चभिः पञ्चभिर्वाणैरेकैकं प्रत्यवारयत् । सत्यसेनस्तु संकुद्धस्तोमरं व्यसृजन्महत् ।
समुद्दिश्य रणे कृष्णं सिंहनादं ननाद च । स निर्भिद्य भुजं सव्यं माधवस्य महात्मनः ।
अयस्मयो हेमदण्डो जगाम धरणीं तदा । माधवस्य तु विद्धस्य तोमरेण महारणे ।
प्रतोदः प्रापतद्भुक्ताद्रश्मयश्च विशाम्यते । वासुदेवं विभिन्नाङ्गं दृष्ट्वा पार्थो धनञ्जयः ।
क्रोधमाहारयत्तीव्रं कृष्णश्चेदमुवाच ह । प्रापयाश्चान्महाबाहो सत्यसेनं प्रति प्रभो ।
यावदेनं शरैस्तीक्ष्णैर्नयामि यमसादनं । प्रतोदं गृह्य सोऽन्यत्तु रश्मोनपि यथा पुरा ।
वाहयामास तानश्चान् सत्यसेनरथं प्रति । विष्वक्सेनन्तु निर्भिन्नं दृष्ट्वा पार्थो धनञ्जयः ।
सत्यसेनं शरैस्तीक्ष्णैर्वारयित्वा महारथः । ततः सुनिशितैर्भलै राक्षसस्य महच्चिरः ।
कुण्डलोपचितं कायात् चकर्त्त पृतनान्तरे । तं निहत्य शितैर्वाणैर्मित्रवर्माणमाक्षिपत् ।
वत्सदन्तेन तीक्ष्णेन सारथिञ्चास्य मारिष । ततः शरशतैर्भूयः संशप्तकगणान् बली ।
प्रातयामास संकुद्धः शतशोऽथ सहस्रशः । ततो रजतपुङ्खेन राजन् शीघ्रं महात्मनः ।
मित्रसेनस्य चिक्षेद क्षुरेण महारथः । सुशर्माणं सुसंकुद्धो जवुदेशे समाहनत् ।

१०८०

१०८५

१०९०

१०९५

११००